gelske Udenrigsminister ligeledes bevæge de to tydske Stormagter til at indrømme Muligheden af en Debat om Londontractaten, skjøndt de forkastede Fastsættelsen af en foreløbig Basis. En aldeles afgjørende principiel Uovereensstemmelse blev saaledes reduceret til en reen Formsag, og Vanskeligheden for Sammenkaldelsen af en Conference var rigtignok fjernet, men at en slig diplomatisk Sammenkomst skulde give det ringeste Udbytte, er vistnok mere end tvivlsomt.

Den Holdning, som Frankrig indtager, er heller ikke skikket til at bortrydde Vanskelighederne. Trods Drouyn de Lhuys' Forsikkringer synes det, som om Keiser Napoleon glæder sig over den Afmagt, hvori England, som kun vil tale med, men ikke slaaes, og som ifølge Lord Russells Forsikkring aldrig har lovet Danmark materiel Bistand, uagtet det dog stedse har søgt at øve en afgjørende Indflydelse paa dets Optræden, i dette Øieblik befinder sig. En Depeche fra den franske Udenrigsminister til Fyrst La Tour d'Auvergne gav Anledning til at troe, at hele Planen vilde gaae i Lyset, da Frankrig deri skulde have forlangt, at Spørgsmaalet skulde afgjøres ved en almindelig Afstemning af Hertugdømmernes Beboere. »Le Pays« forklarer imidlertid Frankrigs Stilling til Sagen i en officieus Artikel. „Danmark vil naturligviis", siger dette Blad, „fasthold Londontractaten som Basis, og England vil understøtte det af al Magt. Der kan ikke herske nogen Tvivl om, hvad Frankrig vil gjøre. Det vil opfordre alle Undertegnerne af Londontractaten til at honorere deres Underskrift og at betragte denne Tractat som Udgangspunkt. Kun paa denne Maade kan der opnaaes Enighed blandt alle Deeltagerne, og Anvendelsen af et andet Princip bliver da unødvendigt. Hvis Fleertallet af de repræsenterede Magter derimod vilde opgive Stipulationerne af 1851—52, saa vil Frankrig heller ikke mere betragte sig som bundet af dem, og i dette, men ogsaa kun i dette Tilfælde, vil det foreslaae, at Sagen afgjøres ved en almindelig Afstemning af Hertugdømmernes Beboere. Frankrig vil saaledes lade den almindelige Afstemning svæve som et Damokles' Sværd over de tre Magter, der have deeltaget i Polens Deling, over Preussen, hvis Rhinprovindser ligesaa let kunne bringes til at stemme for en Tilslutning til Frankrig som Nizza og Savoyen, over Østerrig, der i dette Øieblik staaer i Begreb med at erklære de italienske Provindser, Ungarn og Gallizien i Beleiringstilstand og der neppe vil faae mange Stemmer for sig i disse Lande, og endelig for Rusland, der endnu ikke har formaaet at bryde de tappre Polakkers Modstand. Man vil rigtignok paastaae, at den snilde østerrigske Diplomati har fundet paa den Udvei, at Nationalitetsprincipet alene skal hævdes i Holsten og Slesvig i Ly af tydske Bajonnetter, men at det ikke maa bringes i Anvendelse paa noget andet Punkt, og at Østerrigs Samtykke i alt Fald ikke maa betragtes som et Præcedens imod det. Men en slig Fordring hører dog vist snarere hjemme i en fanatisk tydsk Avis, end i en virkelig existerende Depeche.

Efter hvad man erfarer, ville de forskjellige Magters Udenrigsministre ikke deeltage i Conferencen, med Undtagelse af Lord John Russell, der skal præsidere. De ville lade sig repræsentere af deres sædvanlige Gesandter i London og sende een eller flere Befuldmægtigede for at oplyse og understøtte dem. Danmark vil saaledes foruden af Kammerherre Bille blive repræsenteret af Kammerherre Quaade og Etatsraad Krieger, medens vor Conseilspræsident midlertidig overtager Udenrigsministerportefeuillen. Rusland sender Geheimeraad Ewers og Preussen den tidligere herværende Gesandt Geheimeraad Balan.

— Uagtet Garibaldis Ankomst til England i høi Grad fængsler Opmærksomheden, begynder den offentlige Mening dog at røre sig stærkt og give sig Luft i Folkemøder paa Grund af Danmarks truede Stilling. „Newcastle har gjort Begyndelsen", siger »The Examiner«, „og andre Steder ville snart følge det givne Exempel. Et talrigt og begeistret Folkemøde blev afholdt den 30te Marts, og uagtet Newcastles Indbyggere ere dygtige Forretningsmænd, der staae i Handelsforbindelse med begge de stridende Parter, elske de dog Retfærdighed og Frihed altfor meget til at de med Taushed og Rolighed skulde see paa, at et fredeligt og retskaffent Folk trædes under Fødder og dets Eiendom plyndres til Gunst for Despotiets lovløse Ærgjerrighed. En vis Herr Crawslay søgte vel historisk at godtgjøre Hertugdømmernes Ret til Adskillelse fra Danmark. Men en af Indbyderne til Mødet stillede i en fortræffelig Tale Sagen i det rette Lys, da han spurgte Ændringsforslagets Stiller, om han vilde benytte den samme Argumentation med Hensyn til Storbritanien og Irland? Irland havde Grund til Klage, og Ingen kunde frakjende det Ret til at gjøre opmærksom paa lidte Forurettelser. Men hvad vilde man sige, hvis Frankrig, for at fremme egenkjærlige Planer, vilde kaste en Armee ind i dette Land, udskrive Krigsskat og bombardere Byer, som vare i Dronningens retmæssige Besiddelse? Hvis Hertugdømmernes Beboere reiste sig for at hævde deres virkelige eller indbildte Rettigheder, vilde ikke et Menneske i England tænke paa at blande sig i Sagen. Men hvad vi fordømme med den dybeste Harme og hvad vi ønske at forhindre med væbnet Haand, det er rovsyge og samvittighedsløse Magters Indfald i en paa venskabelig Fod med os staaende Stat under Paaskud af at skifte Ret mellem de forskjellige Dele af dens Indbyggere." »Spectator« ivrer stærkt mod Sagens Afgjørelse ved en Afstemning og erklærer, at Fordringen om en Afstemning i Slesvig er en fuldkommen Begrebsforvirring. Af Nationalitetsdogmet følger ingenlunde, at enhver Plet paa Jorden, hvis Beboere tilfældigviis høre til en anden Folkestamme end deres Regjering, have Ret til at danne en selvstændig Stat. Afstemningen er saameget farligere som Præcedens, fordi det især vilde blive de Indvandrende, som stemte for Tilslutningen til Tydskland, og fordi Tydskerne da med samme Ret engang kunde stemme for, at Holland, Polen og Elsaß skulde være Dele af det forenede Tydskland.

— Grev Hamilton erklærer i »Post och Inr. T.«, at Geheimeraad Hall ifølge hans Ytringer har havt Anledning til at antage, at Fuldmagten til Undertegnelse af Forsvarsforbundet mellem Danmark og Sverig var undertegnet. Misforstaaelsen i denne Sag var saaledes ikke paa Geheimeraad Halls Side. Da vi i sin Tid have meddeelt, at en slig Undertegnelse virkelig havde fundet Sted, undlade vi ikke at henlede Opmærksomheden paa denne vigtige og mærkelige Oplysning, der godtgjør Tilværelsen af skjulte Kræfter, som pludseligt have standset Begivenhedernes Gang og som maaskee netop i dette Øieblik atter ere i Bevægelse, men i en modsat Retning.

— Medens Tydskerne for nogen Tid siden lovede Verden at erobre Stillingen ved Dybbøl i en Haandevending, finde de nu deres Fordeel ved at fremstille disse Jordvolde som et andet Sebastopol og gjøre dem den Ære at beleire dem efter alle Krigskonstens Regler. Kampen den 28de Marts blev efter deres Paastand leveret for at faae Leilighed til at anlægge den første Parallel. Paralleler kaldes de Trancheer eller Løbegrave, som under en Beleiring enten i lige eller krumme Linier i forskjellige Afstande omfatte den angrebne Befæstningsfront og omtrent løbe parallelt med Glaciets ydre Omkreds. Deres Bestemmelse er at optage baade Artilleriet og Infanteriet, som skal beskytte Fæstningsværkerne og beskytte de Arbeidere, der skulle føre Løbegravene videre frem, imod Udfald af Fæstningen. Det synes at fremgaae af de forskjellige Beretninger, at den 1ste og 2den Parallel nu ere anlagte, og at Fjenden staaer i henved 1200 Skridts Afstand fra Skandserne. For at gjøre os saameget Afbræk som muligt har Marskalk Wrangel anseet det fornødent at opbrænde den aabne By Sønderborg, en Forholdsregel, som en nogenlunde human Fjende kun i den yderste Nød tager sin Tilflugt til. Men da man endog tillader Kvinder og Børn at drage bort fra en Fæstning, førend et Bombardement begynder, er det ligefrem en Nidingsdaad af Fjenden, at han ikke har underrettet Sønderborgs fredelige Borgere om den Skjebne, der truede deres forsvarsløse By, og denne Hensynsløshed, der har betegnet Preussernes hele Færd i Slesvig, har ogsaa krævet flere uskyldige Offere. Det synes, som om Fjenden agter samtidig at angribe Dybbølstillingen og forcere Overgangen over Alssund. Ifølge „Hamb. Nachr." forsøgte østerrigske og preussiske Pionerer under den heftigste Kanonade om Morgenen den 3die April at iværksætte en Overgang til Als ved Randsgaard, og det lykkedes dem ogsaa at bringe nogle Pontoner ud i Vandet. Da Strøm- og Vind vare dem imod, opgave de dog ifølge en østerrigsk Majors Raad Forsøget, da de Danskes heftige Ild vilde have kostet altfor mange Mennesker Livet. Den Styrke, der skal forcere Overgangen, angives til 15,000 Mand, og de ere forsynede med Levnetsmidler for fire Dage. Syv danske Krigsskibe krydse i Sundet, for at forhindre Overgangen. — Ved Fredericia har Alt været roligt i denne Uge, medens det dog synes, som om Østerrigerne have fremskudt deres Forpostkjæde lidt længer end tidligere. Rygtet om en i den fjendtlige Leir herskende Tvedragt vinder nu større Sandsynlighed. En fransk Handelsreisende beretter i »Le Siècle«, at den Skydning, som ogsaa danske Officerer have hørt, hidrørte fra en Execution. Henved to hundrede Soldater uden Uniform og med Hænderne bundne paa Ryggen, bleve førte ud, og paa et givet Signal lød en Pelotonild; de, der ikke faldt, bleve aflivede med Bajonnetten, og derpaa blev en stor Grav, i hvis Nærhed dette sørgelige Optrin udførtes, fyldt med Ligene og tildækket med Jord. **M.**

„Dæk!"

. . . . Efter Løfte sender jeg Dem en lille Skizze. Den forestiller en Situation i Løbegravene, som dagligt gjentager sig og er ret charakteristisk. Mandskabet lægger sig i den Vinkel, som Traversen danner med Løbegraven; Geværerne støttes mod Volden; kun en Enkelt maa staae opreist og holde Vagt. I det Øieblik, Røgen af det fjendtlige Skud opdages, skraaler han af fuld Hals: „Dæk!" hvorpaa Alle styrte til Jorden, med Ansigterne begravede i Halmen. Granaten farer hvislende frem, springer i tusinde Stykker med et forfærdeligt Knald, men Mandskabet bjerger sig i Almindelighed godt bag de tykke Traverser. Situationen er imidlertid yderst ubehagelig. Jeg har selv ligget saaledes en heel Dag, fra Kl. 9 om Morgenen til 8 om Aftenen, og kan derfor tale af Erfaring.

Pantsercorvetten „Danebrog".

Dette Marinens nyeste Pantserskib, der allerede i nogen Tid har spøget i de phantasirige Preusseres Hjerne og efter deres Forsikkring flere Gange har viist sig under de preussiske Kyster, er nu ikke længer noget Phantom; „Danebrog" er blevet til en Virkelighed i sin nye Skikkelse, det „svømmer paa Vove", som vort Billede viser, og har det alt inden sin Fremtrædelse vidst at indgyde vore ellers saa overmodige Fjender Respect, da nære vi den sikkre Forventning, at det vil gjøre det i endnu høiere Grad nu, da Vaabenet er færdigt og Kanonerne ladte. Da „Danebrog" sidste Gang var ude at flagre, nemlig i Foraaret 1861, var det et stolt Linieskib med høie Master og brede Seil, som det spredte for Vinden, medens det fyldige Skrog svømmede let som en Svane paa Søen. Det var et deiligt Skib! Man kunde ligge hele Timer i et Fartøi og betragte den smukke Boug, uden at trættes; ikke mindre end fire og halvfjerdesindstyve Kanoner, anbragte i tre Etager over hverandre, kigede ud igjennem dets Porte. Let som en Jolle dreiede Skibet for sit Ror; var Brisen frist, da kastede det sig paa Siden, pidskede afsted, medens Vandet skummede for Bougen; og døde Brisen hen, da kom dets troe Ledsager, „Hekla", bandt sig fast paa dets Side og førte det derhen, hvor Chefen bød. Hvad er der nu tilbage af al denne Herlighed? „Danebrog" er blevet til et fort, lavt og bredt Søuhyre; Masterne og Reisningen ere lave og klodsede; kun fjorten Kanoner pege ud igjennem de smalle Batteriporte — men disse Kanoner ere jo rigtignok ikke Noglebøsser. En fort Skorsteen er bleven stukken ned igjennem Dækket, og agterude, bagved den afkortede runde Agterstævn, snurrer et Hjul med nogle Vinger rundt, drevne af en i Uhyret anbragt Maskine paa 400 Hestes Kraft. See alt dette er ingen Hemmelighed. Skulde Nogen ønske at erfare, hvad det er for et Slags Kanoner, Skibet nu er forsynet med, hvor langt de række, hvilke Projectiler de udkaste — eller ønsker man at vide, hvor hurtigt Skibet kan løbe, hvor let det dreier, hvor roligt det ligger under Skydningen paa Søen: da maae vi henvise til vore Venner Preusserne, der forhaabentlig snart ville faae alle disse Ting og mere til oplyste. Spørge Læserne os derimod, hvorledes det Skyts maa være beskaffent, som skal kunne gjennemtrænge „Danebrogs" Sider, da skulle vi tillade os at bemærke, at det er Noget, som ikke kommer dem ved, saasom vore smaa Epistler ogsaa kunne naae dem, der agte at aabne deres Ild imod vore Fædrelandsforsvarere. De maae nøies med den Tegning, vi levere af Skibet.

Og hermed ønske vi „Danebrog" Lykke paa dets forestaaende Expedition, vi ønske, at det maa svare til de Forventninger, Nationen nærer om det, at det maa bringe vort betrængte Fædreland Held og kaste et betydningsfuldt Lod i Vægtskaalen i vor Kamp for Frihed og Selvstændighed, for Nationalitet og Ære!

En Parlamentair.

Det er jo en nedarvet Krigsbrug, at en Officeer, som viser sig foran den fjendtlige Kjæde, ledsaget af en Trompeter og en Standartfører med et hvidt Flag, antages at komme som Parlamentair i fredeligt Ærinde. Det hvide Flag er Fredens Kjendemærke, hvisaarsag Officeren ofte kun vifter med et hvidt Tørklæde, efterat Trompeteren har givet Signal. Den fremmede Officeer anholdes af Forposterne, der melde det til Forpostcommandeuren. Indtil Svar indløber, om Parlamentairen modtages eller ikke, henvises han til en Plads i Terrainet, hvor Stillingen bedst er skjult for de speidende Blikke. Modtages Parlamentairen, hvilket sjeldent negtes, bindes der ham et Tørklæde for Øinene paa hans Vei til den Overstcommanderende. Det er jo som oftest for at faae Oplysning om Døde og Saarede, for at bringe Begjering om Fæstningers Overgivelse eller deslige, at Budskab sendes til Fjendens Leir, men meget ofte gjøres der Forsøg paa at forene det Nyttige med det Behagelige, og det lykkes ikke sjeldent ved saadanne Leiligheder at faae et eller andet lille Indblik i Sagernes Stilling. Vi have jo Alle i vor Ungdom leget Blindebuk, og Enhver veed, hvorledes man med en Smule god Villie kan liste sig til at skimte lidt forover eller forneden. Dagen før Preusserne angribe, sende de derfor som oftest en Parlamentair i et eller andet Ærinde, og vi kunne da slutte os til, hvad Klokken er slagen.

Myladys Selskabsdame.

(Efter London Society ved **S. S.**)

(Slutning.)

Niende Capitel.

Skyerne trække sig sammen.

En Morgen sidst i September modtog Lord Ravelstock paa sit Værelse et Brev, der syntes at tilskynde ham til at tage en afgjørende Beslutning. Den samme Eftermiddag foreslog han Gwendaline en lang Ridetour. De toge bort; og